

Sygn. akt III AUa 475/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w W. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia SA Ewa Stryczyńska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 maja 2022 r.

sprawy K. F.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość podstawy wymiaru emerytury

na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 października 2021 r. sygn. akt XXI U 1409/21

oddala apelację.

Ewa Stryczyńska

Sygn. akt III AUa 475/22

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. decyzją z 28 grudnia 2020 r. (...), ustalił K. F. prawo do emerytury policyjnej i określił jej wysokość. Decyzja ta nie uwzględniła waloryzacji emerytury policyjnej przypadającej w okresie pomiędzy datą zwolnienia ze służby, a datą ustalenia prawa do emerytury.

K. F. złożył odwołanie od tej decyzji, wnosząc o jej zmianę w całości i dokonanie waloryzacji emerytury z uwzględnieniem waloryzacji przypadających w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby, a ustaleniem prawa do świadczenia.

Odwołujący się zarzucił organowi rentowemu naruszenie art. 5 ust. 3 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2019 r., poz. 288; dalej jako „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji”) przez jego niezastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie w podstawie wymiaru należnej emerytury wskaźników waloryzacji emerytur jakie przypadły w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a datą ustalenia prawa do emerytury.

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w odpowiedzi na odwołanie, wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu

emerytalnym funkcjonariuszy Policji, podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu, jeżeli w okresie między zwolnieniem ze służby funkcjonariusza a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadały waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, podstawę wymiaru tych świadczeń podwyższa się wskaźnikiem wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w tym okresie. Zgodnie natomiast z art. 5 ust. 1a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Służby Celnej lub funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej stanowi średnie uposażenie należne funkcjonariuszowi przez okres kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez funkcjonariusza. Przepisy art. 18f ust. 2, 3 i 5 stosuje się odpowiednio. Jak wynika z tego przepisu nie zawiera on zastrzeżenia jakie występuje w art. 5 ust. 1 ustawy tj. nie odwołuje się do ust. 3.

Wyrokiem z 25 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nakazał dokonanie waloryzacji emerytury policyjnej w okresie pomiędzy datą zwolnienia K. F. ze służby w Służbie Celno-Skarbowej, a datą ustalenia prawa do emerytury policyjnej.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

K. F. (ur. (...)) od 15 września 1999 r. do 31 maja 2017 r. pełnił służbę jako funkcjonariusz celny w Urzędzie Celnym w (...), Izbie Celnej w (...), a następnie w Izbie Administracji Skarbowej w (...). Ubezpieczony przedłożył zaświadczenia z 13 stycznia 2020 r. Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w (...) o przebiegu służby dla celów emerytalnych m.in. potwierdzające jego służbę w wymaganym zakresie do uzyskania przedmiotowego świadczenia, w tym okoliczność posiadania co najmniej 5 letniego stażu pracy przy wykonywaniu zadań policyjnych.

Decyzją z 20 grudnia 2020 r. organ rentowy ustalił prawo odwołującego się do emerytury policyjnej od 1 grudnia 2020 r. Decyzja nie uwzględniała waloryzacji emerytury policyjnej przypadającej w okresie pomiędzy datą zwolnienia ze służby, a datą ustalenia prawa do emerytury.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości stron zarówno, co do ich prawdziwości oraz zawartości merytorycznej.

Uwzględniając poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał odwołanie K. F. za zasadne i wskazał, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był w istocie bezsporny, strony różniła jedynie jego ocena prawna. Odwołujący się kwestionował zaskarżoną decyzję, która nie uwzględniała waloryzacji emerytury przypadającej w okresie pomiędzy datą zwolnienia ze służby w Służbie Celno-Skarbowej a datą ustalenia prawa do emerytury.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji obowiązującej w dacie wydania zaskarżonej decyzji - funkcjonariuszom Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, zwanym dalej „funkcjonariuszami”, zwolnionym ze służby, przysługuje z budżetu państwa, na zasadach określonych w ustawie, zaopatrzenie emerytalne z tytułu wysługi lat lub w razie całkowitej niezdolności do służby, a członkom ich rodzin - w razie śmierci żywiciela. W przepisie ust. 2 wskazano, że zaopatrzenie emerytalne, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również funkcjonariuszom Służby Celnej, którzy zostali mianowani do Służby Celnej po 14 września 1999 r. lub których stosunek pracy został przekształcony w stosunek służbowy na podstawie art. 22b ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2004 r. poz. 1641, ze zm.) lub art. 99 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1799 i 1948).

Z art. 5 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji wynika, że podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b. Natomiast art. 5 ust. 1a ustawy wskazuje, że podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Służby Celnej lub Służby Celno-Skarbowej stanowi średnie uposażenie lub wynagrodzenie należne

przez okres kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez funkcjonariusza. Przepisy art. 18f ust. 2, 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, jeżeli w okresie między zwolnieniem ze służby funkcjonariusza a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadają waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, podstawę wymiaru tych świadczeń podwyższa się wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w tym okresie.

Organ rentowy swoje stanowisko oparł na wykładni a contrario podkreślając, że art. 5 ust. 1 a ustawy, odmiennie do ust. 1, nie zawiera zastrzeżenia, w którym to odwoływałby się do ust. 3 tego artykułu. Zdaniem organu rentowego wyłącza to stosowanie przepisu o dokonaniu waloryzacji emerytury.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko organu rentowego jest nietrafne. Dla właściwej interpretacji normy prawnej wynikającej z art. 5 ustawy należy odnieść się do zmiany brzmienia tego przepisu. Zastrzeżenie zawarte w ust. 1 odwołujące się do ust. 2 pojawiło się na skutek noweli dokonanej ustawą z 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustawy (Dz.U. Nr 166 poz. 1609). Przepis art. 5 ust. 2, do którego odwołano się w zastrzeżeniu wprowadzonym nowelizacją dotyczył wprost określonych grup funkcjonariuszy. Na skutek kolejnych nowelizacji, rozszerzono zastrzeżenie na ustępy 2-4, powielając mechanicznie zabieg z pierwszej nowelizacji. Jednak tylko w zakresie ust. 2 zachowano konstrukcję ograniczającą jego treść do wymienionych w nim enumeratywnie grup funkcjonariuszy. Przepisy art. 5 ust. 3 i 4 takiego ograniczenia już nie zawierały. W ustępie 3 używa się wyłącznie ogólnego

określenia „funkcjonariusz”, natomiast ustęp 4 odnosi się jedynie do przedmiotu „ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej”. W tej sytuacji Sąd stanął na stanowisku, że należy uznać, że zastrzeżenie z ust. 1 w zakresie przywołania ust. 3 i 4 stanowi superfluum ustawowe, tym bardziej, że oba ustępy są częściami tej samej jednostki redakcyjnej - artykułu 5.

Nie ma przy tym podstaw, aby pojęciu „funkcjonariusz” użytemu w art. 5 ust. 3 nadawać inne znaczenie niż to z definicji ustawowej zawartej w art. 1 ustawy zaopatrzeniowej. Przeciwna interpretacja byłaby rażąco niesprawiedliwa, prowadziłaby do niedopuszczalnego pozbawiania uprawnień waloryzacyjnych funkcjonariuszy służby Celnej i Celno- Skarbowej i ich dyskryminacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany Dyrektor ZER MSWiA w W. zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art. 5 ust. 1a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, przez jego błędną wykładnię i jego niezastosowanie;

1) art. 5 ust. 3 i art. 5 ust. 4 ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, przez ich zastosowanie;

1) art. 1 ust. 1 ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, przez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że przepis ten zawiera definicję funkcjonariusza, o którym mowa w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej.

Mając na uwadze powyższe, pełnomocnik organu rentowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania K. F. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z 28 grudnia 2020r. nr (...) oraz zasądzenie od odwołującego się na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno- Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji kosztów

postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania,

pozostawiając temu sądowi decyzję w zakresie zasądzenia na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik organu rentowego wskazał, że ustawodawca celowo wyróżnił grupę funkcjonariuszy Straży Marszałkowskiej, Służby Celnej i Służby Celno-Skarbowej, których podstawę wymiaru emerytury reguluje art. 5 ust. 1a spośród wszystkich funkcjonariuszy.

Apelujący zgodził się z Sądem Okręgowym, że oba ustępy art. 5 odnoszą się do jednej jednostki redakcyjnej przepisu. Nie oznacza to jednak, że do odwołującego się znajduje zastosowanie art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej.

W ocenie pełnomocnika organu rentowego, niezasadnie Sąd Okręgowy wskazał art. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji jako przepis definiujący funkcjonariusza. Celem art. 1 ustawy, nie jest zdefiniowanie pojęcia funkcjonariusza, a tylko określenie jakim grupom funkcjonariuszy przysługuje zaopatrzenie emerytalne. Art. 1 w ogóle nie odnosi się do „podstawy wymiaru emerytury” - tak jak to czyni art. 5 ust. 1a, art. 5 ust. 3 i art. 5 ust. 4 tej ustawy. Podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Służby Celnej definiuje art. 5 ust. 1a, który odmiennie od art. 5 ust. 1 nie odnosi się do art. 5 ust. 3. Podobnie art. 5 ust. 4 ustawy zaopatrzeniowej, dotyczy „podstawy wymiaru emerytury”.

Zdaniem apelującego, jego stanowisko dodatkowo wzmacnia treść art. 5 ust. 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji. Przepis art. 5 ust. 4 odnosi się bowiem do „ustalania podstawy wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej” wyraźnie rozróżniając art. 5 ust. 1 od art. 5 ust. 1a tej ustawy.

Z powyższych względów, w ocenie apelującego, odwołanie K. F. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z 28 grudnia 2020r. nr (...), winno podlegać oddaleniu. **W odpowiedzi na apelację odwołujący się** wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego w całości i zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację, odwołujący się wskazał, że nie neguje faktu, że ustawodawca uregulował odrębnie sam sposób obliczania podstawy wymiaru emerytury i sposób obliczania jej wysokości dla funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, którzy uprzednio byli funkcjonariuszami Służby Celnej (art. 15d, art. 15a). Konieczność takich zapisów wynika z tego, że ustawodawca „wprowadzał” funkcjonariuszy tej służby do systemu emerytalnego właściwego dla luźb mundurowych. Poza ramami tej apelacji pozostaje czy odrębności te były zasadne, zgodnie z Konstytucją czy też nie.

Odwołujący się wskazał, że waloryzacja jako zjawisko dotyczy każdego uposażenia, niezależnie od tego jak jest ono obliczone i jakiej jest wysokości. W związku z tym, nie ma znaczenia czy waloryzujemy kwotę np. 1.000 zł czy 2.000 zł i jak one zostały obliczone. Ważny jest wskaźnik waloryzacji, który dla każdej z powyższych kwot będzie taki sam.

Zasada waloryzacji świadczeń jest zapisana w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej i ma następujące brzmienie: „Jeżeli w okresie między zwolnieniem ze służby funkcjonariusza a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadają waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, podstawę wymiaru tych świadczeń podwyższa się wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w tym okresie”. Zgodnie z art. 1 ust. 1, pod pojęciem funkcjonariusza w rozumieniu analizowanej ustawy mieści się również funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej, którym odwołujący się niewątpliwie był.

W ocenie odwołującego się, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że trzeba spojrzeć na szeroką wykładnię i intencję ustawodawcy - bez rozróżniania na grupy funkcjonariuszy określonych w art. 5 ust. 3. Ustawodawca chciał zapewnić wszystkim funkcjonariuszom waloryzację. Bez sensu i bez podstaw byłoby pozbawianie tejże waloryzacji funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, którzy uprzednio służyli w Służbie Celnej. Taka sytuacja byłaby oczywiście dyskryminacją tej grupy zawodowej, działaniem niezgodnym z Konstytucją.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, z konstytucyjnej zasady równości wynika wymóg podobnego traktowania (według jednakowej miary) wszystkich podmiotów prawa charakteryzujących się daną cechą istotną - relewantną (por. wyrok z 11 lipca 2000r., sygn. K 30/99, OTK ZU nr 5/2000, poz. 145, czy też wyrok z 18 stycznia 2000r., sygn. K 17/99, OTK ZU nr 1/2000, poz. 4). Powyższa definicja oznacza, że wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (zob.: wyrok z 5 listopada 1997r., sygn. K 22/97, OTK 1997/3-4/41; wyrok TK z 24 kwietnia 2000 r., sygn. U 9/00, OTK 2001/4/80; z 24 kwietnia 2006r., sygn. P 9/05, OTK-A 2006/4/46; z 6 marca 2007r., sygn. P 45/06, OTK-A 2007/3/22; z 13 grudnia 2007r., sygn. SK 37/06, OTK-A 2007/11/157; z 26 lutego 2008 r., sygn. SK 89/06, OTK-A 2008/1/7; z 22 lipca 2008 r., sygn. P 41/07, OTK-A 2008/6/109; z 11 maja 2010 r., sygn. SK 50/08, OTK-A 2010/4/34; z 23 listopada 2010 r., sygn. K 5/10, OTK-A 2010/9/106; z 12 lipca 2012 r., sygn. P 24/10, OTK-A 2012/7/79).

W powyższym kontekście, w ocenie odwołującego się, jawi się jako oczywiste, że funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej powinni mieć waloryzację przyznawanych emerytur - są służbą mundurową, podstawą służby jest administracyjno-prawny stosunek zatrudnienia (mianowanie), funkcjonariusze realizują tzw. „zadania policyjne” i są przez to włączeni do systemu emerytalnego właściwego dla służb mundurowych.

Mając to na uwadze, odwołujący się wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna skutkując jej oddaleniem.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Apelacyjny podziela ustalenia dotyczące stanu faktycznego poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je, czyniąc podstawą własnego rozstrzygnięcia. Zbędne jest zatem ich ponowne przedstawianie, ponieważ orzekając na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu w pierwszej instancji, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, lecz wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 2015r., sygn. I CSK 654/14).

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do interpretacji obowiązujących przepisów prawa i w tym zakresie Sąd Apelacyjny dokonał tożsamej jak Sąd Okręgowy oceny prawnej ustalonego stanu faktycznego.

Sąd Apelacyjny za nieuzasadnione uznał zarzuty prawa materialnego zawarte w apelacji, w szczególności zarzut naruszenia art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2019r., poz. 288 ze zm., dalej jako: „ustawa zaopatrzeniowa”).

Przypomnieć należy, że stosownie do treści art. 5 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2-4 i art. 33b.

Zgodnie z art. 5 ust. 1a ustawy zaopatrzeniowej, podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Straży Marszałkowskiej, Służby Celnej lub Służby Celno-Skarbowej stanowi średnie uposażenie lub wynagrodzenie należne przez okres kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez funkcjonariusza. Przepisy art. 18f ust. 2, 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, podstawę wymiaru renty inwalidzkiej dla funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu,

Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej w służbie kandydackiej stanowi odpowiednie uposażenie zasadnicze przewidziane dla najniższego stanowiska służbowego wraz z dodatkiem za posiadany stopień, z miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie funkcjonariusza ze służby.

Natomiast w myśl art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej, jeżeli w okresie między zwolnieniem ze służby funkcjonariusza a ustaleniem prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej przypadały waloryzacje emerytur i rent inwalidzkich, podstawę wymiaru tych świadczeń podwyższa się wskaźnikami wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w tym okresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, argumenty przedstawione przez organ rentowy w wywiedzionej apelacji nie zasługują na aprobatę. Błędnie bowiem organ rentowy wywodzi, że regulacja zawarta w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej nakazująca podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia o wskaźnik wszystkich waloryzacji przypadających w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego nie odnosi się również do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno-Skarbowej.

Nie ulega wątpliwości, że art. 5 ustawy zaopatrzeniowej zawiera regulację dotyczącą ustalania wysokości świadczeń emerytalnych i rentowych należnych funkcjonariuszom, których dotyczy ustawa. Przepis zawiera regulacje różniące się w zakresie zasad obliczania podstawy wysokości świadczenia funkcjonariuszy w zależności od tego czy dotyczy to emerytury czy renty oraz do jakiej grupy należy funkcjonariusz, tj. czy do grupy objętej regulacją zawartą w ust. 1 czy w ust. 1a, a w zakresie rent do grupy funkcjonariuszy wskazanych w ust. 2.

Wbrew jednak stanowisku organu rentowego, regulację zawartą w ust. 3 należy odnosić do świadczeń należnych funkcjonariuszom, wymienionych we wcześniejszych ustępach tego przepisu bez wyjątku, za czym przemawia systemowa wykładnia przepisu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, intencją ustawodawcy, który 1 stycznia 2018r. wprowadził do ustawy zaopatrzeniowej regulacje dotyczące funkcjonariuszy Służby

Celnej i Celno-Skarbowej, nie było zróżnicowanie ich sytuacji prawnej względem funkcjonariuszy innych służb mundurowych. W związku z tym nie do zaakceptowania jest stanowisko, że skoro w art. 5 ust. 1a nie znalazło się - w przeciwieństwie do art. 5 ust. 1 odesłanie do art. 5 ust. 3, to oznacza, że nie jest możliwe podwyższenie podstawy wymiaru świadczenia funkcjonariusza Służby Celnej lub Celno-Skarbowej o wskaźnik wszystkich waloryzacji przypadających w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego. Wyłączenie funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno-Skarbowej spod regulacji zawartej w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej powodowałoby bowiem nieuzasadnione zróżnicowanie ich sytuacji względem funkcjonariuszy pozostałych formacji mundurowych, a tym samym mogłoby być uznane za przejaw dyskryminacji.

Ponadto, ustalenie wymiaru świadczenia emerytalnego funkcjonariuszy na podstawie kwoty uposażenia przysługującego przed zwolnieniem ze służby, po znacznym upływie czasu od tego zwolnienia powodowałoby ukształtowanie sytuacji tych funkcjonariuszy w sposób zdecydowanie mniej korzystny niż w sytuacji, w której ich świadczenie byłoby ustalone na dzień faktycznego odejścia ze służby bez konkretnej przyczyny. Zapobiega temu wprowadzony obowiązek waloryzacji podstawy wymiaru świadczeń o wskaźnik wszystkich waloryzacji przeprowadzonych od dnia zwolnienia ze służby do dnia ustalenia świadczenia.

Dla ustalenia prawidłowej wykładni art. 5 ustawy zaopatrzeniowej zwrócić należy uwagę na zmiany jakie następowały w brzmieniu tego przepisu w okresie od uchwalenia ustawy. W pierwotnym brzmieniu ust. 1 tego przepisu stanowił, że podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku.

Dodanie ust. 3 w art. 5 po ust. 2 nastąpiło na mocy ustawy z dnia 27 marca 2003r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2003r., nr 56, poz. 498). Na mocy nowelizacji z 23 lipca 2003r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych

ustawy (Dz. U. z 2003r., nr 166, poz. 1609) w ust. 1 dodane zostało zastrzeżenie odnoszące się do ust. 2, 3 i art. 33b. W ust. 2 została określona podstawa wymiaru renty inwalidzkiej enumeratywnie wymienionej grupy funkcjonariuszy. W wyniku kolejnej nowelizacji zastrzeżenie z ust. 1 zostało rozszerzone na ust. 2-4.

To, że na mocy ustawy z dnia 11 maja 2017r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r., poz. 1321) wprowadzono art. 5 ust. 1a, który nie zawiera odwołania się do odpowiedniego stosowania ust. 3, nie przesądza, że zapis zawarty w ust. 3 nie odnosi się do funkcjonariuszy o których mowa w ust. 1a.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016r., poz. 283 ze zm.) „przepisy ustawy redaguje się zwięźle i syntetycznie, unikając nadmiernej szczegółowości, a zarazem w sposób, w jaki opisuje się typowe sytuacje występujące w dziedzinie spraw regulowanych tą ustawą”.

Wobec tego, że w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej uregulowana została zasada podwyższenia podstawy wymiaru świadczenia o wskaźnik wszystkich waloryzacji przypadających w okresie pomiędzy zwolnieniem ze służby a ustaleniem prawa do świadczenia emerytalnego bez wskazywania, że dotyczyć ma to określonej z nazwy grupy funkcjonariuszy jak to zostało wskazane np. w ust. 2, to dodatkowo przemawia za tym by uznać, że należy stosować ten zapis zarówno do grupy funkcjonariuszy wskazanych w art. 5 ust. 1 jak i w art. 5 ust. 1a. Gdyby intencją ustawodawcy było wyłączenie określonej kategorii funkcjonariuszy z dobrodziejstwa tej regulacji, to zawarłby stosowny zapis w treści przepisu. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Apelacyjnego, uznać należy, że określenie „funkcjonariusz” użyte w art. 5 ust. 3 ustawy zaopatrzeniowej odnosi się także do funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno-Skarbowej, a odmienna interpretacja prowadziłaby, jak wskazano powyżej, do nieuzasadnionego zróżnicowania sytuacji prawnej funkcjonariuszy Służby Celnej i Celno-Skarbowej w stosunku do funkcjonariuszy innych formacji mundurowych, a tym samym do ich dyskryminacji przez pozbawienie korzyści wynikających z waloryzacji ich świadczeń emerytalnych w sytuacji objętej normą art. 5 ust. 3 ww. ustawy.

W tym stanie rzeczy za zasadne należało uznać żądanie odwołującego się w zakresie ustalenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem waloryzacji, a orzeczenie Sądu Okręgowego za faktycznie i prawnie uzasadnione.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty prawne, Sąd Apelacyjny - na podstawie art. 385 k.p.c. - oddalił apelację organu rentowego, o czym orzekł jak w sentencji wyroku.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że zawarty w odpowiedzi na apelację wniosek odwołującego się o zasądzenie od organu rentowego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym jest bezprzedmiotowy, bowiem po stronie odwołującego się nie powstał obowiązek uiszczenia jakichkolwiek kosztów sądowych, których zwrotu mógłby żądać, nie poniósł on także kosztów zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika, gdyż w postępowaniu przed Sądem także drugiej instancji występował samodzielnie, zatem ów wniosek należało uznać za bezprzedmiotowy.

Ewa Stryczyńska